

Bilag 3

Afskrift.

Københavns Magistrat.

11. februar 1953.

I anledning af det af den højtærede minister i folketinget de 28. januar d. å. fremsatte forslag til lov om ændringer i forsorgsloven (forsorg i anledning af børnelammelse) tillader undertegnede borgmestre for magistratens 2. og 3. afdeling sig at rette henvendelse til ministeren om forskellige spørgsmål, der vedrører *efterbehandlingen af de børnelammede*.

Hvad først selve lovforslaget angår, finder vi det tilfredsstillende, at der åbnes mulighed for at yde særhjælp til de børnelammede efter forsorgslovens § 263 på tilsvarende måde, som der kan ydes hjælp til tuberkulose. Det fremgår af lovforslaget, at der foreslås en karenstid på 4 måneder, som skal være forløbet fra sygdommens opståen, før der kan ydes hjælp efter § 263. I den anledning henleder vi opmærksomheden på, om ikke der burde knyttes den bestemmelse til forslaget, at den hjælp, der ydes indtil de 4 måneders karenstid er afsluttet, med tilbagevirkende kraft skal anses for særhjælp, såfremt der efter de 4 måneders forløb ydes hjælp efter § 263.

Det fremgår af lovforslaget, at arbejds- og socialministeren bemyndiges til at give nærmere regler om hjælpens gennemførelse, og det fremgår af bemærkningerne, at der vil blive tilstræbt et samarbejde mellem sygehusene, Samfundet og Hjemmet for Vanføre, invalideforsikringsretten, Landsforeningen til Bekæmpelse af Børnelammelse og dens Følger m. fl.

Magistraten tillader sig at fremhæve nødvendigheden af, at de bestræbelser, der udfoldes fra de ovennævnte institutioners side, såvidt muligt koordineres, og man gør i den forbindelse opmærksom på, at de institutioner, der er til rådighed for optræning, uddannelse og omskoling af invalider, formentlig er utilstrækkelige. Alene i Storkøbenhavn regner man med, at ambulante efterbehandling af børnelammede må gennemføres for ca. 600 patienters vedkommende. Den fysiurgiske behandling formenes i det væsentlige at kunne afsluttes på 2 år, medens derimod oplæring og omskoling vil kunne tage væsentligt længere tid. Såvidt magistraten bekendt er Samfundet og Hjemmet for Vanføre i forvejen overbelastet, hvad angår muligheden for optræning af invalider, og børnelammelsesepidemien må derfor formentlig tilskynde til en udvidelse af mulighederne for genoptræning. I den forbindelse bemærker man, at den private institution, Arbejdsskolen på Backersvej, der har udført en værdifuld virksomhed i denne henseende, langt fra har kunnet dække det behov, der har været tilstede. Vi henviser til den af udvalget angående arbejdssterapi for kirurgiske patienter afgivne betænkning af 20. maj 1943, i hvilken der var stillet forslag om at oprette en arbejds-kuranstalt i forbindelse med arbejdsskolen.

En væsentlig del af børnene, der har været ramt af børnelammelse — formentlig ca. 70 pct. —, er under skolealderen. Til behandling af disse børn kræves observations- og behandlingsbørnehaver, i hvilke man på det nøjeste kan følge børnene under